

oud worden

*Honderdtwintig jaar worden
het spreekt me niet aan
ik wil niet als een verschrompeld pakje
door het leven gaan*

*Als ik mag wil ik tot het einde
netjes rechtop blijven staan
en het afscheid in de ogen kijken
wetende dat het goed was en daarmee gedaan*

*Zolang ik maar jong mag blijven
in mijn hart en in mijn geest
dat ik als laatste woorden mag schrijven:
het was de moeite, het is mooi geweest!*

VOORWOORD

Oud worden lukt tegenwoordig op een steeds vlottere manier. Ouderen worden steeds jonger en dragen hun jeugd -gelukkig- langer dan voordien mee. Hetgeen hun levenskwaliteit natuurlijk ten goede komt.

Heerlijk! De jeugd in onszelf kunnen we niet claimen of vasthouden, maar we kunnen haar wel trachten mee te dragen zolang we er ons tenminste voor blijven openstellen. Toch wordt door de samenleving alsnog te weinig de jeugd in de ouderen gezien en gewaardeerd. Hoewel net dit heel belangrijk is. Want indien de jongeren van vandaag zouden beseffen hoe snel hun aureool van schoonheid, strakheid en onbevangenheid voorbijvliegt, zouden ze meer dan nu stilstaan bij het leven dat volgt op de jonge jaren. Dan zouden ze beseffen dat het predicaat "jeugd" niet alleen aan hen toebehoort, maar aan al degenen die jong van geest willen blijven, zolang ze kunnen. Jongeren van geest kunnen vaak ook hun lichaam in "a good shape" houden, maar een blijvende garantie daarvoor bestaat er niet.

De samenleving van vandaag is een mengelmoes. Een oude geest in een jong lichaam wordt vaak beschouwd als een uiting van wijsheid. Een jonge geest in een oud lichaam daarentegen wijst voor sommigen op een "vergissing".

Tot slot wil ik mijn proeflezers danken: mijn partner Nathalie en mijn zussen Gemma en Lieve, schoonbroer Eugène Janssen en Yvonne Fransen, voor hun kritische blik en hun positieve inbreng. Mijn collega Gunther Leroy dank ik voor de prachtige opmaak.

VERBAZING...

Er gaat een schok door haar lichaam. De bewoonster van het woonzorgcentrum hapt even naar adem. Het kan niet dat ze zich vergist: de man die ze ziet, is ontegensprekelijk haar grote liefde van zoveel jaren geleden. Gelukkig heeft hij haar niet opgemerkt en kan ze zich ongemerkt terugtrekken in haar kamer.

Herinneringen aan weleer keren terug... hoe ze hem indertijd tekort heeft gedaan. Zonder haar vergissing ooit goed te maken. Maar ze is nog steeds een ondernemende dame en zal nu, zoveel jaren na datum, alsnog de nodige stappen zetten. En daar wil ze niet mee wachten. Ze weet niet of ze nog veel troeven in haar verrimpelde handen heeft. Wat betreft verlangen hoeft ze nochtans niet onder te doen voor haar jongere versie van toen. Hun laatste ontmoeting dateert van meer dan een half mensenleven geleden, maar ze herinnert zich nog als de dag van gisteren dat hun liefde puur, vurig en allesomvattend was. Voorbestemd om boven-aards te zijn.

Tot die noodlottige brief alles kapot maakte. Als een gekwetste leeuw had hij zich verdedigd, maar haar vertrouwen in hem was dood, geschonden en hetgeen nog restte, was een afscheid in mineur.

Pas vele jaren later was de waarheid naar boven gekomen.